

החזרות נרמה

לעילוי נשמת
הרה"ח רבי בנימין ב"ר
אברהם שמואל ז"ל

נלב"ע
ערב ראש השנה תש"פ

©

מודעה ובקשה
כל זכויות שמורות
למכון נתיבות החסידות

...

להארות והערות אפשר לפנות:

בטל: 0527673016

או במייל:

5701555@okmail.co.il

....

עימוד ועיצוב ע"י

הברקה: 052-7134988

השיעורים נכתבו בלשוננו הכהיר בטוטו"ד
של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
על ידי חרב"ן הרה"צ רבי יצחק טווערסקי שליט"א
יו"ר מכון נתיבות החסידות

♦ ♦ ♦

יצא לאור ע"י מכון נתיבות החסידות להוצאות ד"ת
מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א מספינקא
רחוב דונולו 7 - 11 בני ברק

תּוֹכַח עֲנִינִים

שיעור א':

ג

בשבת מקבלים כוח להיות עם הקב"ה - ג + בשבת אפשר לזכות לאור התורה - ג + קרח היה חיצוניות ומשה היה פנימיות - ג + כל דבר פנימי יש לו חיצוני סביבו - ד + אנחנו חיים בחומרי אבל צריכים להיות בפנימי - ד + מחכמה תתאה צריכים להגיע לחכמה עילאה - ד + קרח לא היה דובר אמת בלבבו - ד + שבת הוא עולם המחשבה - ה + חנוך היה תופר נעלים אבל המוח שלו היה למעלה - ה + בשבת אנו יכולים להעלות את הגשמי לרוחני - ו + אדם שלא נתן לעצמו מנוחה מגיע למחלות - ו + אדם צריך להיות פנוי להובלה - ו + כל שבת הוא משהו חדש - ו + אדם שעוסק בטכני ומעשי לא מגיע לנותן התורה - ז + על ידי שבת אפשר להתחבר להקב"ה - ז + אסור לשכוח את המחשבה תחילה - ז + עיקר לימוד התורה הוא להגיע לנותן התורה - ח + בלי השבת אין מציאות לרכז את המוח להגיע לנותן התורה - ח + לומדים במעי אמו לזכות אח"כ להגיע לעולם המחשבה - ח + שבת שהוא עולם המחשבה שם אין דינים כלל - ח + מחשבה אותיות בשמחה - ט

שיעור ב':

ה

הכל תלוי בהסתכלות שלך - י + מצרים נקרא מיצר וחיסרון - י + לפי עבודה שלך בימי המעשה ככה יהיה בשבת - י + תמוז ואב הם חודשי עיניים - י + הקליפות נלחמים כך כי רוצים להיות - יא + אדום הוא מלשון דינים - יא + המפקד יכול לשחרר אותך - יא + עול הכוונה כאב - יא + אדם שחיי מציאות מביא עליו דינים - יא + בדור שלנו אין סבלנות - יב + עבודת האדם הוא בימי המעשה - יב + אדם צריך להאמין בעין שיש שם טעם פרי - יב + הקב"ה מחדש את העולם כל הזמן - יב + אדם יכול כל רגע להשתנות לנמרי - יג + עבודת השם חייב להיות בישוב הדעת - יג + בשבת זוכים לתענוג

כל התענוגים – יג + בשבת ממשיכים את הדעת – יד + בשבת זוכים להגיע להקב"ה בלי
 כאב – יד + תלמידי חכמים נלחמים כל השבוע להגיע להקב"ה – יד + בשבת זוכים לנלות
 את ההסתר – טו

שיעור ג':

טז

החכמה הוא הברקה – טז + בבינה מפרקים את ההברקה – טז + כלל הוא הברקה והפרט
 הוא הבינה – טז + בימי המעשה יש לנו עבודה של בירורין – יז + אבות הוא הברקה
 ותולדות הוא הבינה – יז + אדם שנכנס לבינה יש לו רבות מחשבות – יז + העיקר להיות
 מחובר לחכמה – יח + סיפור עם הרה"ק רבי ברוך ממעייבו זי"ע – יח + יהודי יש לו
 כוח לברר הקדושה מההסתר – יח + החכמה היה אמור להתנלות מיד – יח + צריכים
 להיות שיהיה בבית רגיעות – יט + הסיפור עם החייט – יט + תכלית של הקב"ה
 שלא יהיה צמצום – יט + אדם שנמצא בדיון אין לו ברכה במעשה ידיו – כ + אדם
 שחי עם הקב"ה הולך על דרך הישר – כ + בששת ימי המעשה צריכים להיות מחוברים
 לשבת – כ + אדם צריך לדעת שהוא לא עושה כלום – כ + עבודת האדם לחפש את הקב"ה
 בימי המעשה – כא + אדם שחושב מצמצם את השבת אצלו – כא + שבת קשורה לנקודה
 של חכמה – כא + רוב הלכות שבת לא כתובים בתורה – כא

שיעור א'

התורה. בתורה יש דבר ראשון להגיד את המילים, ודבר שני יש בו את עומק התורה שזה המחשבה כלומר להגיע לשורש הדבר, שבת היות שהוא לא יומא דגופא אלא יומא דנשמתא, נכון שאי אפשר להגיע כרגע לאור התורה שזה המחשבה והפנימיות שלו, אבל בשבת אפשר לזכות לזה.

קרח היה חיצוניות
ומשה היה פנימיות

אמרנו מהשפ"א שקרח היה חיצוניות, ובאמת היה מרשים מאוד, לעומת זאת משה רבינו היה פנימיות ולא היה מרשים כלל, וכן ששת ימי המעשה הוא חיצוניות שבת הוא פנימיות. ובזה מסביר שקרח אמר טלית שכולה תכלת חייבת בציצית או פטורה. אמר להם משה רבינו חייבת. התחילו לשחק עליו, אפשר טלית של מין אחר חוט אחד של תכלת פוטרה, זו שכולה תכלת לא תפטור את עצמה. לכאורה מהו סברת המחלוקת.

בשבת מקבלים כוח
לחיות עם הקב"ה

איתא במאור עינים (המשך ד"ה כל המענג את השבת (הב')). דברנו שלשמור שבת הוא גם בגשמיות וגם ברוחניות. בשבת אין את הסכנה להיכנס לגשמי ולהישאר תקוע שם, כלומר לפי ההכנה שלך לשבת אז תוכל להחזיק את המחשבה שלך עם הקב"ה, גם במצבים שהגוף שלך נמשך לחומרי, בשבת מקבלים כוח אדיר לחיות עם הקב"ה.

בשבת אפשר לזכות לאור התורה

ואפילו לתורה אי אפשר להגיע, כי אם על ידי שמירת שבת כראוי. יש תורה ויש אור התורה. יש מצב לקחת את התורה רק בשביל הידע שלו, ויש לקחת את התורה בשביל לזכות לאור התורה ולהגיע לדביקות בהקב"ה, לאורו ניסע ונלך, כי הם חיינו ואורך ימינו. **השפ"א** משתמש הרבה עם הרעיון לחיות עם הנותן

מחכמה תתאה צריכים להגיע לחכמה עילאה

אורייתא מחכמתא נפקא, האות הראשון שעם זה הקב"ה ברא את העולם זה אות אל"ף, באות אל"ף יש לנו יו"ד מלמעלה ויו"ד מלמטה ויש קו באמצע, יו"ד זה חכמה עילאה וחכמה תתאה. אנחנו נמצאים בחכמה תתאה וצריכים להגיע לאמונה שיש חכמה עילאה לדעת שלית מחשבה תפיסא ביה כלל ולית אתר פנוי מיניה, ולית ליה מגרמיה כלום, אני לא יכול להבין את זה אבל תכלית הידיעה לדעת שאינו יודע, וזה אמר **הבעש"ט הק'** אחרי שהשגתי את כל השגותי אני טיפש ומאמין.

קרח לא היה דובר אמת בלבנו

כתוב שלעתיד לבוא קרח יהיה הכהן גדול. לכאורה הרי כאן נכנס לאדמה ואיך לעתיד לבוא יהיה כהן גדול. ונראה להסביר שמספרים **שהאמרי יוסף זי"ע** נסע עם **הבני שילשים זי"ע להרה"ק מצאנו זי"ע** כדי לקבל ממנו הורמנא ואז הוא יוכל להתקרב להיות רב באיזה עיירה שהיה שם הרבה מחסידי צאנו. שאל אותו הרה"ק מצאנו מה אתם יודעים, ענה הבני שילשים יו"ד. אמר לו הרה"ק מצאנו נו מה זה כבר. ושאל אותו מה עוד אתם יודעים, וענה הבני שילשים גם חושן משפט. אמר לו הרה"ק מצאנו מה זה כבר. אמר לו הבני שילשים אני יודע כל ד' חלקי

כל דבר פנימי יש לו חיצוני סביבו

אלא כנ"ל קרח היה חי רק עם חיצוניות. ואז תכלת דומה לים וים דומה לרקיע ורקיע לכסא הכבוד, ולכאורה למה לא אומרים ישר תכלת דומה לכסא הכבוד. אלא אם אתה חי חיצוניות אז תכלת דומה לים וכן הלאה ואתה כבר שם. אבל ברגע שאדם חי עם פנימיות אז רק חוט דק, כל דבר פנימי יש לו חיצוני סביבו, השאלה האם אתה מסתכל על החוט הדק שהוא פנימי או שאתה מסתכל על הכל שהוא פנימי, ואז אתה לא בפנימי ולא בחיצוני, אתה חי כאילו שאתה בפנימי ולעולם אתה בחיצוני, אתה נמצא בחיצוני וחי בדמיון שאתה בפנימי.

אנחנו חיים בחומרי אבל צריכים להיות בפנימי

דהיינו אנחנו חיים כרגע עלי אדמות, וצריכים לדעת שמצד אחד אנחנו בחומרי ומצד שני להיות ולחיות בפנימי, וכמו שאומרים טוב לעולם מי שלא היה בתוכך כלל, ועוד יותר טוב מי שהיה בתוכך ולא היה שם. כלומר עוד יותר טוב מי שנמצא כאן וחי שהקב"ה מחיה אותו. ואת הכוח לחיות ככה עם הקב"ה מקבלים משבת.

הקב"ה לא יישב על הכיסא עד שיהיה אחדות כאן למטה, פירוד הוא רק בעולם המעשה אבל אחדות הוא בעולם המחשבה, ושם רבות מחשבות בלב איש ועצת ד' היא תקום, וברגע שיש אחדות כאן יהיה אחדות למעלה ג"כ.

חנוך היה תופר נעלים אבל המוח שלו היה למעלה

וכבר ידעתי כי קודש הוא בסוד המחשבה, שהוא חכמה. ולכן חייב אדם לקדש מחשבתו ביום שבת ולהפרידה מכל ענייני גשמות העולם הזה כי השבת כל מציאותו קודש, והוא סוד עולם הנשמות הנפתח בשבת. התנאים והאמוראים שהיו עוסקין מקצת היום במלאכתן, אמנם היתה מלאכתן נעשית על ידי אבריהם הנגלים, ומחשבתם ונפשם היתה דבוקה בהשי"ת ובתורתו, הפרי הארץ אומר שחנוך תופר מנעלים, וזה אין לך קבלת התורה גדולה מזו. נכון שעשה פעולות פשוטות אבל המוח היה במקום אחר לגמרי. ולא חייבים להכניס את כל האנרגיה שלך בתוך פעולה גשמי אלא אפשר לחשוב בכל דרכיך דעהו. אילו היה לעולם נפשם מתקדשת בקדושת שבת שהוא עולם המחשבה כדפרישית לעיל. נכון שהיה עושים פעולה גשמי אבל המחשבה שלהם היה במקום אחר לגמרי. אפילו שזה היה ימי המעשה המוח שלהם היה בשבת כל השבוע.

שו"ע. אמר לו הרה"ק מצאנו נו מה זה כבר. ואז בסוף אמר לו הבני שילשים אני באמת לא יודע מה אני יודע. אז אמר לו הרה"ק מצאנו עכשיו אתה יכול להיות רב בעיירה, כי אתה דובר אמת בלבבו. קרח לא היה דובר אמת בלבבו, משה רבינו היה דובר אמת בלבבו, משה אמת ותורתו אמת. להיות באמת זה מאוד קשה, כי אדם חייב להודות שהוא נמצא בעלמא דשיקרא ורק הקב"ה הוא האמת.

שבת הוא עולם המחשבה

ואפילו להתורה אי אפשר להגיע, כי אם על ידי שמירת שבת כראוי. כלומר העיקר הוא אור התורה שזה עולם המחשבה, שבת הוא עולם המחשבה כי שבת לאו יומא דגופא אלא יומא דנשמתא. איתא בראשית חכמה: קדושת המחשבה מצינו בשבת, שהוזהרנו שלא לחשוב בענייני שום דבר מענייני העולם כדי שתהיה מחשבתנו דבקה בשם יתברך ובכל דבר שהוא עבודתו, ולמה באמת אסור בשבת לחשוב על דברים של חול, אלא בשבת יש לנו הזדמנות להתחבר להקב"ה ואסור לנו לפספס את זה, שבת הוא מקור הברכות ומקור הקדושות וכל הטובות, שבת הוא מיניה דינין מתערין, ואם יש דינין בשבת זה אני שעשיתי את זה, וברגע שאני חי ששבת הוא עולם המחשבה והכל מאתו ית' שמו שם אין דינין כלל, כד אתייחד בהאי עלמא אתייחד בעלמא דאתי,

אדם צריך להיות פנוי להובלה

ולכן תלמיד חכם בשם שבת, נכון כל השבוע הוא יושב ולומד, אבל המוח שלו נמצא בשבת, על ידי התקשרות בעולם המחשבה גם כן. הדרך של ר' אשר היה להעביר את כל המציאות שלך למחשבה ולהפנמה. וכמו שאמר הרה"ק מקאברין זי"ע בהיתר ולא באיסור, היתר נקרא שלא יהיו קשורים, איסור נקרא להיות קשור לדבר, כלומר כל דבר שאתה עושה שיהיה פנוי להובלה, ותשתמש במחשבה שלך כמה שאתה צריך והשאר תישאר להקב"ה, באמצע השבוע עבודה שלנו הוא למצוא את המצות בתוך הגשמי ולהחזיר אותם להקב"ה, ובשבת שאז אסור לנו לעשות מלאכות אז עבודה שלנו הוא להיות חשוף רק לרוחני.

כל שבת הוא משהו חדש

טועמיה חיים זכי באמצע השבוע לא זוכים לראות את הקב"ה, בשבת אנו זוכים לראות אותו הרבה יותר מאמצע השבוע. וזה אמר הרה"ק מוויטעבסק זי"ע שכל שבת הוא כאילו שזה פעם ראשונה שאני שומר שבת. והשאלה מה אתה מחפש בשבת, אדם שמחפש בשבת לאכול ולשתות זה היה גם שבוע שעבר, אבל אדם שמחפש את הקב"ה אז כל שבת הוא משהו אחר. וברגע שאדם חי עם הקב"ה שהוא עולם המחשבה ואין סוף, אז כמה שאתה

בשבת אנו יכולים להעלות את הגשמי לרוחני

[נחזור למאור עינים שהתחלנו]. ואפילו להתורה אי אפשר להגיע, כי אם על ידי שמירת שבת כראוי. אדם צריך לדעת ששבת הוא לא יומא דגופא אלא יומא דנשמתא. כי שבת הוא עולם המחשבה. נכון באמצע השבוע מאוד קשה לאדם לרכז את עצמו, בשבת שיש לנו את הנשמה יתירה יש לנו כוח להגיע לזה. ואז גם החלק הגשמי שאדם עושה הוא רוחני. **שנקרא חכמה**, חכמה עילאה אתקרי מחשבה. אורייתא מחכמה דלעילא נפקת. והמקור של החכמה מגיע מהתורה. **מקור התורה כנודע.**

אדם שלא נותן לעצמו מנוחה מגיע למחלות

וממילא בלי שבת אי אפשר להגיע לתורה, כי אינו דבק בעולם המחשבה. אומרים שהמקור של כל המחלות הם מזה שאדם לא נותן לעצמו מנוחה למחשבות שלו שרצים כל הזמן. יש אנשים ברגע שנכנס שבת זה גיהנם בשבילם, ולא יודעים איפה פוגשים את עצמם, אבל אדם שעושה הכנה ויודע שעכשיו מגיע עולם המחשבה, אז נכון מצד אחד אי אפשר לעשות כלום, אבל מצד שני אדם יכול להתחבר לעצמו מה שהוא לא יכול לעשות כל השבוע. ואז אפשר לזכות להתחבר לנותן התורה ולהקב"ה שנותן לנו את השבת.

עצמם לעולם המחשבה, אדם מדבר שזה מילים שזה אותיות שזה אותיות התורה שהם טעמים תגין, כלומר ככל שעולים מתקרבים יותר למעלה עד שמגיעים לצורה של האותיות, וגם בעולם המחשבה יש לנו אותיות רק הוא בצורה רוחניות, החכמה מאין תמצא, גם שם יש לנו אותיות רק זו בהפשטה, וככל שאדם עולה יותר הוא קשור יותר לרוחניות ולעולם המחשבה, כי תכלית הידיעה לדעת שאינו יודע, אבל צריכים להאמין שלית אתר פנוי מיניה, ולית מחשבה תפיסה ביה כלל, ולית ליה מגרמיה כלום.

אסור לשכוח את המחשבה תחילה

להתקשר את עצמם בעולם המחשבה, מקור התורה שעלתה במחשבה. כמ"ש סוף מעשה במחשבה תחילה, כל דבר שהקב"ה עושה תחילה הוא במחשבה, והעיקר שבסוף מעשה אל תנתק מהמחשבה הראשונה שזה היה הקב"ה, יש אנשים שפותחים חנות כדי להרוויח, אבל בסוף רואים שאנשים רוצים את החנות והוא רוצה כבוד ונכנס לחובות אדירים הכל כדי לרצות אנשים, כלומר בסוף הוא שכח למה הוא פתח את החנות בכלל. כי האמת שהוא פתח את החנות כדי להרוויח ולא בשביל הכבוד שלו. וברגע שאדם שוכח את המחשבה תחילה הוא פספס את המטרה שלו שהיה לו בהתחלה.

כרגע באין סוף בשבת הבאה אתה עוד יותר באין סוף.

אדם שעסוק בטכני ומעשי לא מגיע לנותן התורה

ולכן, קודם שקבלו ישראל את התורה בסיני, הקב"ה רצה שבני ישראל לא יהיו תקועים רק בידע של התורה אלא גם יגיעו לנותן התורה, אדם שעסוק רק בטכני ומעשי ולא מגיע לנותן התורה אז לא הגיע לתכלית של התורה כלל, וכמו שאמר הנועם **אלימלך זי"ע** וידבר אלוקים את כל הדברים האלה לאמר, כל התכלית של קבלת התורה היה להגיע לאנכי ד' אלוקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים. העיקר הוא לחיות אחד עם הקב"ה. כל השבוע אדם נמצא במיצר ששם יש טוב ורע אבל בשבת היות שיצאנו מהמיצר אז שם יש רק טוב ושם זה אנכי ד' אלוקיך.

על ידי שבת אפשר להתחבר להקב"ה

ניתנה להם שבת במרה. מטעם זה, להתקשר את עצמם בעולם המחשבה, כי שבת הוא לא רק סתם הלכות, אלא שבת הוא דבר שמחברים אותך להקב"ה ולתורה ולא דבר שמנתקים אותך משם, ולכן הקב"ה נתן לנו את השבת עוד לפני שנתן לנו את התורה כי שבת הוא זמן להתקשר את

עיקר לימוד התורה הוא להגיע לנותן התורה

אותו דבר כאן אדם שחי שכל מה שיש לו הוא לא שלו אלא הכל מאתו ית' שמו, והוא לומד כדי להגיע לנותן התורה ולהחזיר כל דבר להקב"ה, ולהגיע בחזרה לעולם המחשבה, **וזה מקור התורה שעלתה במחשבה. כמ"ש סוף מעשה במחשבה תחילה.** הקב"ה נתן לנו את התורה, כי לולי תורתך שעשועי אז אבדתי בעניי, אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים לא שמת, תנאי התנה הקב"ה במעשה בראשית אם ישראל מקבלים את התורה מוטב ואם לאו יחזור העולם לתוהו ובוהו. א"כ אנחנו חייבים לקיים את התורה.

לומדים במעי אמו לזכות אח"כ להגיע לעולם המחשבה

בעולם המודרני שלנו עסוקים כל הזמן איך לתפוס את המוח שלך, אבל לנו כיהודים יש לנו את השבת שאז אנו יכולים לרכז את המוח להגיע להקב"ה. רק השאלה מה אנחנו מחפשים בשבת, אבל שבת הוא הזדמנות להפעיל את עולם המחשבה. **המגיד ממעזריטש זי"ע** אומר תינוק במעי אמו המלאך מלמד אותו את כל התורה כולו, וכשנולד המלאך סטרו על פיו. לכאורה אם ממילא אחרי זה הוא ישכח הכל א"כ בשביל מה לומדים את זה לפני, אלא מסביר שאז מרגילים אותו להגיע לתורה, אחרת הוא לא היה מגיע כלל לתורה. אותו דבר שבת מרגיל אותנו להגיע לעולם המחשבה. א"כ כשלומדים תורה מגיעים לנותן התורה.

בלי השבת אין מציאות לרכז את המוח להגיע לנותן התורה

כתוב והארץ היתה תוהו ובוהו, כלומר שהתוהו ובוהו שהיה לנו אז יצא מהתוהו ובוהו שהיה לפני בריאת העולם, וכדי שאדם לא יהיה בתוהו ובוהו הוא חייב להתחבר להקב"ה שהוא ברא את העולם, שלית אתר פנוי מיניה, ולית מחשבה תפיסה ביה כלל, ורק על ידי התורה אפשר להגיע לנותן התורה, ובלי השבת אין מציאות לרכז את המחשבה להגיע לנותן התורה.

שבת שהוא עולם המחשבה שם אין דינים כלל

ואח"כ יוכלו לקבל במעשה, וניתנה התורה להם למטה. כי למטה יש טוב ורע חומר וצורה, יש שם מעשה ומחשבה. **ועל כן, שהשבת הוא בחינת עולם המחשבה, על כן אין שום דינים בשבת כלל.** אמרנו אין טוב למעלה מעונג ואין רע למטה מנגע, למעלה שם מאתו לא תצא הרעות והטוב, שם אין מציאות של נגע שם הוא כולו עונג וקראתי לשבת עונג, ולמטה שם יש טוב ורע ואין רע למטה מנגע,

ושם כולו רחמים. ואיך שאדם שומר את השבת ככה הוא יוכל להתחבר להקב"ה בששת ימי המעשה. ואיך שמכין את עצמו לשבת ככה הוא שומר את השבת, אבל העיקר של השבת הוא המחשבה, מחשבה הוא אותיות בשמחה, כי ברגע שאדם חי עם הקב"ה הוא בשמחה.

וברגע שאדם מתחבר לנותן התורה מעל הטבע ומעל הצמצום שם זה כולו טוב, יום שכולו שבת.

מחשבה אותיות בשמחה

על כן אין שום דינים בשבת כלל, מאחר שאין שם מקום דינין כלל.

שיעור ב'

לפי עבודה שלך בימי
המעשה ככה יהיה בשבת

לצאת ממצרים נקרא אדם צריך לדעת שבעצם הוא לא יכול להשיג את הקב"ה כלל, וכל פעם שיש לנו את המיצר אז מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת, כלומר מי שמחפש את הקב"ה בערב שבת בתוך הששת ימי המעשה הוא מחפש את הקב"ה, אז הוא יאכל בשבת הוא יגיע להקב"ה בשבת, והכל תלוי בעבודה של האדם.

תמוז ואב הם חודשי עיניים

ונודע, כי מצרים הוא בחינת דין וצמצום, כאמור אצלינו על פסוק כל רודפיה השיגוה בין המצרים, אנחנו נכנסים עכשיו לחודשי תמוז ואב שהם חודשי עיניים, כלומר תלוי מה ההסתכלות שלך על כל דבר, אפשר להסתכל על כל דבר בחיצוניות ואפשר להסתכל בפנימיות, אבל כמה שאדם חי במשך ימי המעשה לראות את הפנימיות בכל דבר אז טועמיה חיים זכי יזכה לראות את הקב"ה בשבת.

הכל תלוי בהסתכלות שלך

איתא במאור עיניים (המשך ד"ה כל המענג את השבת (הב')). **ועל כן, שהשבת הוא בחינת עולם המחשבה, על כן אין שום דינים בשבת כלל, מאחר שאין שם מקום דינין כלל.** אמרנו אין למעלה מעונג ואין למטה מנגע, והכל תלוי בהסתכלות שלך על כל דבר.

מצרים נקרא מיצר וחיסרון

וזוהו כל שומר שבת כהלכתו, נותנים לו נחלה בלי מצרים. צריך להיות שמירת שבת כהלכתו. כהלכתו הכוונה איך שאדם מכין את עצמו לשבת ככה יהיה נחלה בלי מצרים. מצרים נקרא מיצר, דהיינו כמה שאדם מבין ומשיג תמיד הוא נמצא במיצר וחיסרון, וכל פעם שאדם חי עם הקב"ה אז כד איתכפייא סטרא אחרא בהאי עלמא ככה איתכפייא סטרא אחרא בעלמא דאתי. בכל דור ודור ובכל יום ויום חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים, כל יש לנו עבודה לצאת ממצרים.

מסתלקים מיד. וכמו אם שוטר עוצר אותך ורוצה לתת לך קנס, אבל ברגע שמגיע לשם המפקד מיד השוטר זז הצידה ונותן לו לסדר את הדבר, וגם המפקד יש לו כוח לשחרר אותך ותוכל להמשיך הלאה בלי לשלם קנס. אותו דבר ברגע שאתה מגיע למקור של הדינים שזה פרה אדומה תמימה, שזה כאלו דינים גדולים שזה מסלק הדינים קטנים, היות שהטומאה הם דינים יותר קטנים הם בורחים משם מיד.

עול הכוונה כאב

אבל מוסיף האור החיים הק' אשר לא עלה עליה עול. ולכאורה מה איכפת לך שפעם אחד שמו עליה חבילה של דברים, אלא הכוונה הוא אשר לא עלה עליה עול, עול הכוונה כאב ברגע שאדם מקבל כאב אז טוב לי כי עינית למען אלמד חוקיך, ואז אתה יכול לצאת מהדינים לבד ואז יהיה חסר בפרה אדומה, וממילא דווקא שלא היה עליה עול אז אפשר לעשות את הפעולה של לטהר טמאים.

אדם שחי מציאות מביא עליו דינים

א"כ כל פעם שיש דינים תלוי בהסתכלות שלך על הדבר, אדם שחי שזה מציאות אז הוא בעצמו מביא עליו את הדינים, אבל אדם שחי את הדינים כסיבה אז אין שום סיבה

הקליפות נלחמים בך כי רוצים לחיות

על ידי שנופל למקום הדין והקטנות, שם רודפים אותן הדין עצמם שבמקום ההוא. החיות שיש להם הוא מזה שאתה נותן להם חיות, וברגע שאתה תראה את הקב"ה הם יפסידו את החיות שלהם, ואז הם נלחמים בך שלא יהיה לך ישוב הדעת כלל, ולא בגלל שלא יכול להיות לך ישוב הדעת, אלא בגלל שהם יכולים להפסיד את החיות שלהם וממילא נלחמים על החיים שלהם, וברגע שאדם חי עם הקב"ה אז משם יתפרדו כל פועלי און, וברגע שאדם מגיע לשם אז אין להם שום חיות יותר.

אדום הוא מלשון דינים

האור החיים הק' אומר השבוע, שהפרה אדומה צריכה להיות כולו אדום, אדום הוא מלשון דינים, ולא רק זה אלא אם יש שתי שערות מיד זה פסול וחייב להיות כולו דינים, ולא רק זה אלא שורפים אותו באש שזה שוב דינים. דינים הכוונה ששום דבר לא יכול לעמוד מול זה, אש אוכלת אש, אבל זה עצמו מביא את הטהרה לאדם, כי במקום של הדינים שם המתקת דינים בשורשם.

המפקד יכול לשחרר אותך

כי הטומאה הוא ג"כ דינים, אלא ברגע שמגיע עליו דינים יותר גדולים הם

הוא לא יותר מטעימה ממה שאפשר להשיגו בשבת, א"כ אדם שעבד והשיג את הקב"ה בימי המעשה, אדם שהיה חי שהעץ הוא טעם פרי אפילו שכרגע אין שם טעם אבל הוא האמין שיש שם חיות של הפירות בתוכו, אז טועמיה חיים זכי, אז כשמגיע שבת נהנה לא רק מהפרי בעצמו אלא גם מהעץ ששם היה עיקר העמל שלו לפני זה.

אדם צריך להאמין בעץ שיש שם טעם פרי

א"כ עיקר עבודה של האדם הוא לא בשבת אלא בששת ימי המעשה, אדם שעובד ונלחם בימי המעשה למצוא שם את השבת, וזה כמו אדם שיש לו עץ אבל מאמין שיש לו טעם פרי בתוכו אפילו שכרגע אין שם כלום, אז יאכל בשבת ואז חי לא רק את הרוחניות של השבת אלא גם החומריות של השבת נהיה בשבילו רוחניות, יש שמים ויש שמי שמים תלוי כל אחד כפי הכנה שלו לשבת את זה הוא ישיג בשבת.

הקב"ה מחדש את העולם כל הזמן

בשבת אנו אומרים זכר למעשה בראשית וזכר ליציאת מצרים. והכוונה הוא, זכר למעשה בראשית הולך על בריאת העולם ובעצם זה לא היה רק אז אלא זה קורה כל הזמן מחדש, המחדש בטובו בכל יום תמיד

שהדינים עדיין יהיו ואז נעלמים. ועל ידי ששומרים שבת כהלכתה באים לעולם המחשבה ששם אין דינים כלל.

בדור שלנו אין סבלנות

הקב"ה ברא את העולם שיהיה טעם עזו ופריו שווה, והארץ הלכה ושינתה ממה שהיה לפני זה ומאז הפרי יש לו טעם והעץ הוא יבש בלי שום טעם, לעתיד לבוא יהיה טעם עזו ופריו שווה. לכאורה מה ההבדל האם יש לעץ טעם או לא, ומה זה קשור אלינו. אלא מסביר **הבית אהרן** שלפעמים צריכים לעבור תהליך עד שיהיה פרי, היום אנחנו בדור שאין כ"כ סבלנות, אנשים רוצים שאבטיח יהיה גמור מיד, אבל בשביל להגיע לזה צריכים הרבה לעבוד לפני זה עד שאתה רואה אותו יפה גמור, דהיינו עיקר עבודה הוא לא בסוף אלא כמה השקיע בהכנת הפרי לפני זה, וכמו אצל העץ לוקח הרבה זמן עד שגודל הפרי, אותו דבר בנפש אין מיד ליד ביד אלא צריכים הרבה לעמול על זה.

עבודת האדם הוא בימי המעשה

א"כ עיקר עבודת האדם הוא בששת ימי המעשה שאז אתה במיצר ובהסתר ובחושך ואתה לא רואה כלום, וכל פעם שיש לך מעבר או כאב אתה נלחם שם לשמוע שזה לא מציאות אלא סיבה, וכמה שאתה משיג את הקב"ה אז

עבודת השם חייב להיות בישוב הדעת

איתא במאור עינים (דברים) **סוד כל הגלות הוא על ידי שמפילין הדעת במיצר וקטנות, ואז אין שום ישוב הדעת, שעובדין את ד' בדעת קטן מאוד, ובלי תענוג, וממילא אתה נמצא בסערה כל הזמן, וכדי להגיע לישוב הדעת זה תהליך וזה לא קורה בשנייה אחד, צריכים לישון טוב ולאכול טוב ולהיות בכזה מקום שאתה יודע שאתה יכול להתחבר לעצמך, וצריכים את הסידור שלך ואת המקום שלך, וחוף מזה צריכים את הכיוון שלך מה אתה מחפש שם, את הכבוד את הכסף אז באמת המקום הזה לא בשבילך כלל, וברגע שאתה מחפש את עצמך אז אדם מחובר אל עצמו ואז יגיע כבר לישוב הדעת, ואפילו שיש לך את המקום ואת הישוב הדעת זה לא הכל, וצריכים עבודה למצוא את הפנימיות בכל דבר, ועבודה זה הוא קשה מאוד וצריכים לא להיבהל מכל המפריעים שיש לך.**

בשבת זוכים לתענוג כל התענוגים

ונשארין תמיד למטה מקום הדינין, ועל ידי זה הם בגלות. כמ"ש כל רודפיה השיגוה בין המצרים, מפני מה השיגוה כל רודפיה, מפני שהם בין המצרים, שהדעת שלהן נפל

מעשה בראשית, הקב"ה בכל רגע מחיה את העולם מחדש, כל רגע אדם מקבל כוח חדש, אבל הכל תלוי איך הייתי באמצע השבוע, עבודת האדם הוא לראות בכל יום נקודה חדשה באמונה ובהשגחת פרטיות, ובשבת אדם מתחדש לגמרי, וכמו **שהפרי הארץ** היה אומר שכזה שבת אף פעם לא היה בעולם ולא יהיה עוד לעולם. וכמה שאדם נלחם באמצע השבוע לשמוע את הקב"ה אז מגיע שבת מתחדש ושומע עוד יותר את הקב"ה. א"כ מה שהוא שומע את הקב"ה בשבת זה אף פעם לא היה, כי הוא שמע דברים חדשים השבוע וממילא זה שבת שלא היה אף פעם.

אדם יכול כל רגע להשתנות לגמרי

וגם צריכים לדעת שזכר ליציאת מצרים, אדם צריך לדעת כרחוק מזרח ממערב הרחיק ממנו את פשעינו, אדם צריך לדעת שכל רגע הוא יכול להשתנות לגמרי, אלא זה תלוי בהסתכלות שלך על כל דבר, וברגע שאדם מתבונן בכל דבר שיש שם חיות מאת הקב"ה והם מחיים את הדינים, אז ושם יתפרדו כל פועלי און וזה עצמו הטהרה שלך, וברגע שאדם לא חי עם הקב"ה הוא יכול לגרום שח"ו גם לכהן יהיה לו מחשבות זרות, א"כ הכל תלוי בחשיבה שלך.

בשבת זוכים להגיע להקב"ה בלי כאב

א"כ השומר שבת כהלכתו אז נותנין לו נחלה בלי מצרים, אדם שנלחם בכל מיצר לראות שם את הקב"ה, מן המיצר קראתי י-ה, בכל מיצר נלחמת לראות שזה סיבה ולא מציאות, והייתי חי עם טעם פרי בתוך העץ דהיינו לחיות עם י-ה שזה הנסתר, והעיקר לחיות עם הקב"ה לא מתי שיש לך טעם אלא הפוך מתי שאין לך טעם כלל, ואז נכון שכל השבוע היה טועמיה חיים זכי אבל אז בשבת חיים זכי מגיעים לראות את הקב"ה הרבה יותר, ואז מקבלים נחלה בלי מצרים, כל השבוע היה לך מיצר עד שהגעתי לשבת, בשבת זוכים להגיע להקב"ה בלי מצרים.

תלמידי חכמים נלחמים כל השבוע להגיע להקב"ה

תלמידי חכמים הם בבחינת שבת כל השבוע, כי הם נלחמים לראות הסיבות כל השבוע, א"כ ת"ח נקרא בשם שבת, כי הם חיים בעולם המחשבה כל הזמן, ולפני קבלת התורה הקב"ה נתן לנו את השבת במרה, כי רק ליהודי יש לו את השבת לגוי אין לו שבת כלל, כי גוי ששבת חייב מיתה, יהודי יש לו כוח להגיע למקור של השבת, ויכול להגיע לדביקות לחיות עם הקב"ה, וגוי לא יכול להגיע לשם כלל, גוי שרוצה להנות משבת נכנס למקום

בקטנות ומיצר. עד שיתמלא הארץ דעה את ד', ויהיה גאולה שלימה בריבוי הדעת. ועפי"ז נבין אמרם ז"ל כל המענג את השבת נותנים לו נחלה בלי מצרים, אדם שעובד כל השבת למצוא את קדושת השבת, והוא לא מחפש את האוכל של השבת אלא תענוג כל התענוגים שזה למצוא את הקב"ה בשבת, אז מקבל נחלה בלי מצרים, בשבת מקבלים דעת שהוא חיבור להקב"ה.

בשבת ממשיכים את הדעת

כי על ידי קדושת שבת הוא המשכת הדעת, בכל האדם שרוצה לקרב את עצמו להבורא ב"ה. כי בשבת הוא ריבוי הדעת במוחין גדולין ותענוג גדול כאמור לעיל, כי שבת הוא תענוג רוחני הזה, שבת הוא לאו יומא דגופא אלא יומא דנשמתא, שהוא הדעת, שכל הדינין הנמשכין מעולם היראה מתעלין ונמתקים בעולם התענוג, על ידי התענוגי שבת, כל הדינים מתערין מיניה, א"כ עיקר עבודה להגיע לשבת מתחיל עוד מששת ימי המעשה, וברגע שאדם נלחם כל השבוע להגיע לשבת, ולכן אמר כל המענג את השבת נותנין לו נחלה בלי מצרים, שע"י התענוג הרוחני שיש לו מקדושת שבת שהוא הדעת, בא לעולם התענוג שהוא עלמא דחירות, נמתקין הדינין בשרשן.

מצרים, טועמיה חיים זכי, כמה שאדם מחפש לצאת מהמצר אז קראתי י-ה וענני במרחב י-ה, יש מצוה ויש יהו-ה, ו-ה זה נגלה י-ה זה נסתר, מ"צ בא"ת ב"ש זה י-ה, א"כ בששת ימי המעשה השבת נסתר ולא רואים אותו כלל, אבל לפי עבודה שלך בששת ימי המעשה אז תראה ענני במרחב י-ה תזכה לראות את החלק הנסתר שיהיה אצלך נגלה.

שאסור לו ואז חייב מיתה, אבל יהודי אם הוא פספס את השבת בימי המעשה אז לא יקבל בשבת כלום.

בשבת זוכים לגלות את ההסתר

א"כ כל השומר שבת כהלכתו אדם כמה שהוא נלחם לשמוע את השבת בימי המעשה אז נותנים לו נחלה בלי

שיעור ג'

אפשר ליישם שום דבר, אדם שיתחיל רק מבינה אז הוא מנותק מחכמה, אדם שיהיה רק בחכמה ולא בבינה הוא לא יעשה שום דבר למעשה, א"כ הברקה הראשונה זה חכמה הצמצום זה הבינה, וע"ז מגיע הדעת הוא מצד אחד משתמש עם מה שיש ועם מה שאפשר, ומצד שני ומה שלא הוא יודע שזה הרבה יותר ממה שאנחנו יודעים ועושים כרגע, כי בתוך הברקה יש שם הרבה יותר מלפני זה.

כלל הוא הברקה והפרט הוא הבינה

השפ"א משתמש הרבה עם כלל ופרט, והכוונה הוא כנ"ל, הכלל הוא הברקה שזה החכמה, אבל חייבים להוריד אותו לפרט ולהשתמש אתו הלכה למעשה, ומצד שני חייבים להחזיר זאת תמיד אל הכלל, להחזיר להכלל נקרא להחזיר להקב"ה. וזה ההבדל בין ששת ימי המעשה לשבת, בששת ימי המעשה אנחנו עסוקים בפרטים, וזה זמן של דינים וצמצום,

החכמה הוא הברקה

איתא במאור עינים (המשך ד"ה כל המענג את השבת (הב)). אנחנו אוחזים באמצע להסביר ששבת הוא עולם המחשבה. כל החשיבה של האדם מתחיל מחכמה שמאין תמצא, המקום הראשון שהקב"ה מתגלה בעולם הוא בחכמה, וכמו אדם שהולך ביער עבות שחושך ואפילה שם ולא רואה כלום, ויש לו ביד נר קטן אבל זה הולך להיגמר, ופתאום מגיע ברק ברקים ורעמים ואז לשנייה אחד יש לו אור כמו אור היום ורואה בדיוק איפה הוא ולאן הוא צריך ללכת, וזה בעצם חכמה שנכנס לאדם הברקה שנעלמת מיד אחרי זה.

בבינה מפרקים את ההברקה

ואחרי זה מגיע בינה, כלומר הוא בונה לפי הברקה שהיה לו לפני זה ולפי זה יורד לפרטי פרטים, מצד אחד הבינה מכניס אותך למעשה ומצד שני הבינה מצמצם אותך, כי הברקה היה הרבה יותר לפני זה אבל בלי הבינה אי

אבות הוא הברקה ותולדות הוא הבינה

ועל כן נצטוונו בשבת על ל"ט מלאכות, שהן אבות כנודע. יש אבות ויש תולדות, אבות הוא כמו הברקה שאז אנו רואים הרבה דברים, ואח"כ מגיע תולדות שזה בינה שאז יש לנו כוח להרחיב את זה. וברגע שאנחנו נכנסים לבינה ששם יש הרבה פרטים אז אנשים לפעמים נכנסים לכ"כ הרבה פרטים ששוכחים כלל לחזור לכלל להקב"ה, א"כ עבודת האדם הוא להישאר מחובר כל הזמן, לעשות מה שהוא יכול ומה שלא להחזיר להקב"ה, ואז אדם מתרגל שלא הוא עושה אלא הקב"ה עושה, א"כ לחיות רק עם הקב"ה בלי לעשות זה כלום, א"כ הקב"ה נותן לך כזה בינה שתוכל עוד לחזור להקב"ה אחרי זה.

אדם שנכנס לבינה יש לו רבות מחשבות

רבות מחשבות בלב איש, בעצם היה לו מחשבה אחת שהגיע מחכמה, אבל היות שנכנס כ"כ חזק לבינה אז יש לו כ"כ הרבה מחשבות שהוא כבר לא יודע מי נגד מי, אז עדיף לחזור לעצת ד' שהיא תקום, כל המחשבות שלך יוצאים מחכמה שזה לא יותר מהברקה בלבד, וברגע שאתה מחזיר כל דבר להקב"ה, אז מצד אחד אתה יכול ליישם מה שצריכים לעשות, ומה שאי אפשר

וזה זמן שאדם כאילו רחוק מהקב"ה, הוא בעצם קרוב אלא על ידי המחשבות שלו הוא מתרחק מהקב"ה כל הזמן, בשבת שהוא לאו יומא דגופא אלא יומא דנשמתא ואז אדם חוזר לחכמה, כי הקב"ה ברא את העולם עם חכמה והתורה יוצאת מחכמה, וברגע שאדם נמצא בעולם המחשבה שם אין דינים כלל.

בימי המעשה יש לנו עבודה של בירורין

כמו"כ אדם שלומד תורה מצד אחד התורה נותן לך פרטי פרטים ומצד שני צריכים כל הזמן להחזיר זאת לנותן התורה ולהקב"ה, ובלי שבת לא היינו מסוגלים כלל לחזור לנותן התורה, ועל ידי שבת יש לנו כוח לחזור לנותן התורה. א"כ עבודה שלנו בימי המעשה הוא לא רק לחיות עם החכמה בכל דבר, אלא עוד יותר למצוא בכל דין את הבינה ולראות איפה התרחקנו מהקב"ה, הקב"ה ברא את העולם בכזה צורה של נעלם, ועבודה שלנו הוא לדעת שזה רק נעלם ומתחת לזה נמצא הקב"ה שמחיה כל דבר, בימי המעשה עבודה שלנו הוא בירורין להחזיר את הבינה לחכמה, ובלי שבת אין לנו כוח כלל להחזיר את הבינה לחכמה, ומשום הכי יש לנו את השבת ואז מקבלים כוח לעוד שבוע להחזיר כל דבר להקב"ה.

כ"כ הרבה שנים ואף אחד לא מחפש אותו כלל.

לעשות אתה יודע שבעצם זה נמצא רק כרגע זה בנסתר.

יהודי יש לו כוח לברר הקדושה מההסתר

אותו דבר מחטא אדם הראשון הקב"ה מסתתר ורוצה שנחפש אותו, ביום הראשון אז היה אור גדול מאוד ועמד וגנזו לעתיד לבוא, אבל יהודי על ידי ששומר את התורה ושומר את הל"ט מלאכות אז הוא יכול לברר את הקדושה שנמצא בתוך ההסתר בימי המעשה ובתוך הדינים.

החכמה היה אמור להתגלות מיד

הל"ט מלאכות נקראים אבות מלאכות, שהם השורשים של הצמצומים, ומשם זה מתחלק להרבה יותר, **כי הבריאה היתה, על מנת שלא יהא אדם עושה שום מלאכה, סוף מעשה במחשבה תחילה, כי אם עבודות הבורא יתברך. מחמת שלא היה צריך לזה, כי הבריאה היתה שיהא הנהגת העולם כמו לעתיד, שאמרו ז"ל עתידה ארץ ישראל להוציא גלוסקאות. אדם היה יכול לעשות עם המחשבה שלו את הפעולות הנ"ל בלי שיהיה מה לברר, וברגע שלא יהיה מצב של הסתר אז החכמה היה אמור להתגלות בעולם מיד. והיום כדי שיהיה לנו גלוסקאות צריכים לקחת חיטה ולטחון ולרחוץ וכן הלאה כל המלאכות.**

העיקר להיות מחובר לחכמה

הבעש"ט הק' פעם אחד הגיע למצב ששכח כל דבר וזכר רק את הא"ב בלבד. דהיינו א"ב זה הברקה של החכמה ששם בעצם מונח הכל, והעיקר להיות תמיד מחובר לחכמה ששם יש בעצם הכל, ויהודי איפה שלא יהיה הוא תמיד מחובר לכלל, דעת מצד אחד הוא המבצע של הבינה ומוריד אותו לתוך המידות, ומצד שני הוא גם חיבור לחכמה, דהיינו חלקים שהוא לא הצליח ליישם הוא מחזיר בחזרה להקב"ה.

סיפור עם הרה"ק רבי ברוך ממעזיבוז ז"ע

הקב"ה נתן לנו ל"ט מלאכות, איתא בתיקוני זוהר עשר לאדם תשע ומות, עשר לחוה, עשר לנחש, ותשע לאדמה. קללה נקרא הקב"ה נמצא בהסתרה, בששת ימי המעשה יש לנו את הל"ט מלאכות ועבודה שלנו הוא לברר את הקב"ה בתוך הל"ט מלאכות. מסופר שהרה"ק רבי ברוך ממעזיבוז ז"ע שיחק מחבואים בבית סבו הבעש"ט הק' וחיכה הרבה זמן שימצאו אותו ואף אחד לא חיפש אותו. ואז התחיל לבכות למה אף אחד לא מחפש אותי. אז התחיל הבעש"ט הק' לבכות עמו ביחד ואמר לו גם הקב"ה מסתתר כבר

ואמר לי שהוא רוצה לקנוס לי בסכום גבוה מאוד, עכשיו אני לא יודע מה לעשות ומה יהיה איתי.

ענה לו הרה"ק הנ"ל תירגע קח את הבגד תפרק את זה בחזרה עד שיחזור למצב שהיה לפני זה חתיכת בד ואז תתפור זאת בחזרה לאט ובטוח ואני מבטיח לך שעכשיו זה יהיה טוב לפריץ. והיהודי הזה שמע בקול הרבי הלך הביתה בלב נשבר ונזכה לקח את הבגד ופירק את זה בחזרה ואז תפר אותו בחזרה לבגד חדש. ואז הביא זאת לפריץ עוד פעם. ומיד שהפריץ הלביש זאת אמר לו ישר כוח איזה בגד טוב רחב מקום לזוז לא היה לו אף פעם כזה בגד טוב.

ואז נסע בחזרה להרה"ק מפשיסחא ואמר לו ישר כוח למופת הגדול שעשה לו ובזכותו ניצל ממות ממש. ענה לו הרה"ק הנ"ל שזה כלל לא מופת, רק פשוט מאוד בהתחלה הלכתי ברחוב ואמרת לעצמך כוחי ועוצם ידי איזה בגד עשיתי וממילא זה היה צר מאוד על הפריץ, ומיד שהלכת הביתה בלב נשבר ונדכה ותפרת את הבגד מחדש ואז ידעתי שחייבים עזר אלוקי ממעל אז הבגד היה טוב על הפריץ.

**תכלית של הקב"ה
שלא יהיה צמצום**

א"כ תכלית של הקב"ה היה שלא יהיה שום צמצום כלל, **שלא יהא אדם**

**צריכים להיות שיהיה
בבית רגיעות**

אך על ידי חטא אדם הראשון הכל השתנה, וכמו שאמרנו אתמול שגם הארץ שינתה ועשתה שרק הפרי יש לו טעם ולא העץ, וברגע שאדם מחזיק את המוח ולא מאבד אותו אז הוא יכול להוציא טעם מהעץ ג"כ. אבל הכל תלוי איך אדם עשה זאת, האם הוא עשה זאת בעצבים או בהרחבת הדעת, אדם שנכנס לבית שהבעל הבית בעצבים אז פוגש מיד אנרגיות שליליות, אבל אדם שנכנס הביתה איפה שזה רגוע אז הכל רגוע ויש שם הרחבת הדעת.

הסיפור עם החייט

מסופר שהגיע חייט אחד **להרה"ק רבי ירחמיאל מפשיסחא ז"ע** וסיפר על עצמו שהפריץ הזמין אצלו בגד חדש, והביא לו בשביל זה בד יקר מאוד, ואמר לו אם אתה תתפור זאת כמו שצריך אני יפרסם אותך בכל העולם, ואם אתה לא תתפור זאת כמו שצריך אני יקנוס אותך ואתה תסבול ממנו כמו שצריך.

וההוא מספר הלכתי ותפרתי לו מהבד שהביא לי בגד בשבילו וזה יצא משהו מיוחד משהו שחא רואים כלל, והבאתי זאת להפריץ והלביש זאת אבל מיד הרגיש שזה צר לו מאוד ואין לו מקום לזוז שם, ואמר לי מיד למה עשיתי את זה הרסת לי בד יקר מאוד,

מהקב"ה שאני ידע בכל דבר שאני עושה שזה אתה ולא אני, לפי שעניך תחזינה מישרים, אלוקים עשה את האדם ישר והמה בקשו חשבונות רבים, ברגע שאני חי שהכל זה אתה אז אני הולך על דרך ישר.

בששת ימי המעשה צריכים להיות מחוברים לשבת

שאינ אתה מתנהג עם בני אדם רק ברחמים גמורים, לכן בקשתי שמלפניך משפטי יצא, שתסייע אותי בכדי שלא אפסוק את עצמי מדביקתך ח"ו, שאפול ח"ו למקום הדינים לדונינו בב"ד שלמעלה, רק שאהיה דבוק תמיד למעלה למעלה בשורש הכל, מקום שאין שם דינים. אדם בששת ימי המעשה צריך להיות מחובר לשבת, תלמיד חכם הוא בחינת שבת, שבת הוא לאו יומא דגופא אלא יומא דנשמתא.

אדם צריך לדעת שהוא לא עושה כלום

כי הבריאה היתה, על מנת שלא יהא אדם עושה שום מלאכה, האיברים שלי עושים ואני לא עושה שום דבר, כי אם עבודות הבורא יתברך. מחמת שלא היה צריך לזה, כי הבריאה היתה שיהא הנהגת העולם כמו לעתיד, סוף מעשה במחשבה תחילה, שאמרו ז"ל עתידה ארץ ישראל להוציא גלוסקאות. אבל למעשה הקב"ה עשה שיהיה חטא אדם הראשון.

עושה שום מלאכה, כי אם עבודות הבורא יתברך. איתא במאור עינים (ואתחנן) אם האדם, שהוא חלקו יתברך ממש, אינו נפסק משרשו ב"ה שורש הכל, ששם אין דינים, רק רחמנות גמורה, מושפע גם כן בחלק הנאצל והדבוק בשורש גם כן כך. ואז כל ההשפעות באים בלי דינים כלל.

אדם שנמצא בדין אין לו ברכה במעשה ידיו

ולמה אדם צריך לעבוד כ"כ קשה, אלא אמרנו כבר כמה פעמים כל כאב שיש לאדם הוא לא במקום שכואב אלא למעלה במוח שמשם נשפע לכל מיני מקומות, אדם שאין לו ברכה במעשה ידיו, הסיבה לכך הוא כי הוא נמצא במקום של דין ואז הוא מושך על עצמו דינים, ויש אנשים שהם כן רואים ברכה הסיבה לכך הוא כי הם הגיעו לחכמה ושם אין חיסרון כלל.

אדם שחי עם הקב"ה הולך על דרך הישר

ועל ידי זה שהוא נפסק משרשו, באין דביקות בו יתברך, ואז הוא נמצא ברבות מחשבות בלב איש ועצת ד' היא תקום הוא ככה מעונן, אז נופל למטה בעולמות שיש שם דין, כי אתה בעצמך נמצא בדין, שהוא בית דין שלמעלה, שמדקדקין על כבודו יתברך, לדונו לפי מעשיו. ועל זה אמר דוד המלך ע"ה מלפניך משפטי יצא, אני מבקש

על זה, ואדם שכן חושב בעצם מצמצם את השבת, וזהו הענין של שבת היא מלזעוק ורפואה קרובה לבוא, שבת הוא לא זמן של צמצומים אלא להגיע למקור הדבר.

שבת קשורה לנקודה של חכמה

יש דיבור ויש צעקה, צעקה הוא בלי דיבור כלל, ויש צעקה בלב שהוא בלי קול כלל שהוא עוד יותר גבוה מצעקה עם קול, וזהו ענין המחשבה שיש לנו. **ולכן אמרו בגמרא הלכות שבת הן כהררים התלויים בשערה.** הלכות שבת הם כמו הררים שתלויים בשערות ראש, כלומר יש רק רמז דק לכל הלכות שבת ולא יותר מזה, בהלכות יש מצינו מלאכה שאינה צריכה פטורה, ולמה כי מלאכת מחשבת אסרה תורה. מלאכת מחשבת קשור לנקודה של חכמה, ולכן הם כהררים.

רוב הלכות שבת לא כתובים בתורה

ופירוש רש"י מעט רמז יש במקרא. כלומר הלכות שבת הם רק רמז בתורה ורוב הלכות שבת לא כתובים בתורה כלל. ומשם לומדים את מלאכת מחשבת אסרה תורה. ולמה באמת התורה לא מאריכה כמו בהלכות שומרים וכעוד הלכות אחרות, אלא כי שבת נמצא בחכמה שזה שורש התורה, **כי מאחר שהוא בחינת חכמה, אין צורך**

עבודת האדם לחפש את הקב"ה בימי המעשה

אך על ידי חטא אדם הראשון, שנתקללה האדמה ל"ט קללות, שזה עשר לאדם עשר לחוה, עשר לנחש, ותשע לאדמה, **מציין באו הל"ט מלאכות,** כל השבוע קשה לך להתחבר להקב"ה, ערב שבת נקרא שמעורב שם הקב"ה אבל הוא לא בגלוי, אבל עבודת האדם הוא לחפש את הקב"ה בתוך ימי המעשה, וברגע שאדם מגיע לשבת שכאילו כל מלאכתך עשויה, כלומר אתה יכול לחזור לבחינה לחכמה, ששם אין צמצום ושם זהו בחינת לעתיד לבוא שזה עולם המחשבה.

אדם שחושב מצמצם את השבת אצלו

דהיינו ברגע שאדם עושה מלאכה הוא מחלל בזאת את השבת, וממילא בשבת צריכים לשבות ולא לעשות מלאכה כלל, **כגון הזורע, והחורש וכו', והשבת הוא מעין עולם הבא, לכן צריך השביתה מן ל"ט מלאכות, ושיהא הכל מוכן, כמו לעתיד.** ולכן צריכים להיכנס ולא לעשות כלום, ולכאורה מאיפה יהיה לו את זה, אלא בשבת אז מגיעים אנו לעולם המחשבה ושם יש את הכל, **ומטעם זה שהשבת הוא עולם המחשבה בלי שום דינין,** א"כ אז לא יחסר לך כלום, וממילא לא צריכים לחשוב על זה ולא צריכים לדבר